

■ Vasif Əlihüseyn

ÜNVANINI BİLMİRƏM

Qar yağır
sobanın istisinə qısılib
anamın ölmədən öncə
bişirdiyi mürəbbəylə çay içirəm

və sənin getmədən öncə
birlikdə çəkdirdiyimiz şəkillərinə
baxdıqca,
düşünürəm ki heç kim əbədi deyil

soyuqda isinmək üçün
bütün şəkillərimizin sən tərəfini yandırmışam
ünvanını bilmirəm
yoxsa külünü qapınıza göndərərdim...

Məni görmədiyin gecələrdə
nə qədər ağlamısan
hamısı susuzluğumu yatırıb

şəkillərimə baxdıqca
daha çox
gözümə görünmüşən
qolları arxasında qandallanmış
məhbus kimiyəm

sən gül gözləyirsən
məni isə
əlvəda demək üçün əyilmişəm
qulağına pıçıldamağa

ANAM

Üzünü
bu şəhərdən gizlədib.
Hər sabah yolları
süpürən anam.

Baxışındakı gileyi
süpürə bilməyəcək zaman
gözlərindən
və bir də, alnındakı qırıqları
ütüləy bilməyəcək.

Qulaqlarını tutmuş
tıxacı maşınların
siqnal səsləri
ürəyində sadaladığın
ehtiyacların sırasını
poza bilməyəcək, anam.

Ən yaxşısı
gedək kəndimizə
qapı-bacamızı süpür.
Bir də
sıyrır yaşmağını
kəndimizə üzü açıq bax.

Və unutma
şəhərdən gətirdiyin
küçə adlarını,
çünki, "Qəhrəmanlar unudulmur".

İNDİ ELƏ RAHATAM Kİ, UZAQDA

Vağzaldakı o, qız kimi sən də dillən,
de ki, indi yola düşür avtobus.
De ki, indi pəncərədən boylanıb,
sənin üçün əl etməyin vaxtıdır.

Yoxluğunla uzaqdısa əllərin,
qayıtsan da, yollarını qısaltmaz
sənin dərdin elə dərdi, əzizim.
başqa heç nə məni belə qocaltmaz

az maraqlan mən neylədim, nə oldum,
kimi gördüm, kimi sevdim, əminsən?
indi elə rahatam ki, uzaqda,
heç bir qadın deyər bilmir, mənimsən.

MƏN DƏ ELƏ DARIXIRAM

Gözlərim yola dikilir,
günlərim daralanda.
Mən də elə darıxıram,
gecələr qaş qaralanda.

Hər gün evimdə təm-təkəm,
divarlar üstümə gəlir.
Bəzən olur təkliyim də
özümün pisimə gəlir.

Gəlir adamlar düz keçir,
evimin işığı sönmür.
Daha sən kimi heç kim,
dolanıb başıma dönmür.

Vaxtımı verirəm bada,
darıxıb hara gəlirəm.
Günləri paltarım kimi,
ağ yuyub, qara sərirəm.